

Salonky

**Akademický
kaplan**

Tomáš Petráček

VÁŠ SPECIALISTA NA DANĚ, ÚČETNICTVÍ A AUDITY ÚČETNÍCH ZÁVĚREK

✓ Kompletní servis v oblasti daní

Nabízíme: daňové poradenství, poradenství ohledně DPH, DPH při fakturaci služeb v zahraničí nebo exportu a importu, daňové poradenství při dovozu či vývozu z EU, zpracování daňového přiznání, zajištění podání daňových přiznání včetně kontrolního hlášení DPH elektronicky, také podporu klientů u daňových kontrol.

✓ Účetní servis

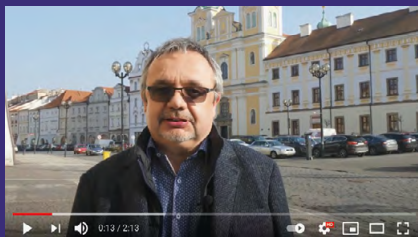
Zaměřujeme se na on-line i off-line vedení účetnictví a daňové evidence, zpracování mzdové evidence a IFRS reporting.

✓ Audit a auditorské služby

Realizujeme audity účetních závěrek podnikatelských subjektů, také ověření konsolidačních balíčků.

YouTube

Poslechněte si, v čem
Vám můžeme pomoci.

Kontaktujte nás:

HK Audit s. r. o.
Velké náměstí 149,
500 03 Hradec Králové
Tel.: 495 516 095
E-mail: hkaudit@hkaudit.cz
www.hkaudit.cz

Editorial

Medaile pro profesora Petrůčka

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Vážení čtenáři, v ruce právě držíte první letošní vydání hradeckého magazínu Salonky. Jako téma jsme zvolili sportovní halu Slavia Hradec Králové. I když bylo do objektu v minulých letech investováno několik milionů korun, jsou stále potřeba další investice. Proto se vedení TJ Slavia pro zachování provozuschopnosti a budoucího sportování rozhodlo vypsát veřejnou sbírku na podporu největší sportovní haly v České republice. Hlavní rozhovor jsme tentokrát vedli s profesorem Tomášem Petrůčkem, který byl za své pestré pedagogické a pastorační aktivity oceněn medailí předsedy Senátu pro rok 2021. Rozhovory nám poskytli také trenér hradeckých fotbalistů Miroslav Koubek, šéfdirigent Filharmonie Hradec Králové Kaspar Zehnder ze Švýcarska či cestovatelka Kristýna Červinková, která od čtyř do jednadvaceti let žila v Itálii a nyní působí v Hradci Králové. Prostě Salonky opět nabízejí skvělé čtení, které vás nepochybně zaujme. ■

OBSAH

TOMÁŠ PETRŮČEK / str. 6 ▶ 9

HALA TJ SLAVIA

str. 10 ▶ 15

KASPAR ZEHNDER

str. 24 ▶ 26

MIROSLAV KOUBEK

str. 20 ▶ 23

KRISTÝNA ČERVINKOVÁ

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Tereza Karanská, e-mail: tereza@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieglér, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 5 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Michal Fanta.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Herecká hvězdička
Valentýna Bečková

NA VĚTVI

PF 2022

Přejeme Vám i všem Vaším blízkým
v novém roce pevné zdraví, mnoho
štěstí a spokojenosti.

Tým Parku Na Větvi

Pro bližší informace
a rezervace volejte
+420 722 912 565
nebo pište na
info@parknavetvi.cz
> www.parknavetvi.cz <

Jak hodnotíte uplynulý rok 2021?

**Miroslav Franc, ředitel Hradecké
kulturní a vzdělávací společnosti**

Byl to pro celou kulturu hodně těžký rok, protože jsme nevěděli dne ani hodiny, jaká opatření tady budou. Plánovat jakékoliv kulturní projekty bylo hodně složité. Snažili jsme se zorganizovat vše, co bylo možné. Léto bylo víceméně standardní, ale jaro a podzim byly dost zoufalé. Vždycky mě zamrzí, když musíme rušit zajímavé akce. Už druhý rok jsme připravovali velkolepé vánoční trhy na Velkém náměstí, zrušit jsme opět museli i novoroční ohňostroj nebo městský ples. Určitě to byl složitý rok, ale i tak chci především poděkovat všem divákům a návštěvníkům našich akcí, kteří k nám i v roce 2021 našli cestu.

**Andrea Novotná, studentka
bezpečnostní politiky
na mateřské dovolené**

Z obecného hlediska mám dojem, že příkopy mezi lidmi se prohloubily. Je to škoda a moc mě to mrzí. V osobní rovině ale prožívám krásné období – narodila se mi dcera. Tak si přeji, aby žila v lepším světě než my. Což zatím bohužel nevypadá. Každý ale může přispět svým dílkem ke zlepšení – třeba tím, že si budeme víc naslouchat a méně odsuzovat.

**Milan Příbyl, místopředseda
představenstva fotbalového
klubu FC Hradec Králové**

Rok 2021 mohu hodnotit i přes všechna COVID omezení jako vydařený. Z pohledu člena vedení fotbalového klubu FC Hradec Králové za mimořádně úspěšný. Podařilo se konečně dotáhnout výběrové řízení na dodavatele stavby nové Arény, podepsat smlouvu a zahájit stavbu. Po mnoha letech čekání se tak generace fanoušků a příznivců hradeckého a východočeského fotbalu na jaře 2023 dočkají tolik vytouženého

moderního stánku. Za další významný úspěch považují získání Regionální akademie FAČR, která vytváří podmínky pro ještě kvalitnější práci s mládeží. Po sportovní stránce se nám dařilo skvěle. Vyhráli jsme suverénně druhou ligu a postoupili mezi elitu. Ani v první lize jsme se neztratili a překvapivě se zatím držíme v horních příčkách tabulky. Hráčům i realizačnímu týmu v čele s trenérem Miroslavem Koubkem patří poděkování a obdiv. Nesmíme však podlehnout uspokojení. Pevně také věřím, že v novém roce bude COVID oslabovat a že se budeme pozvolna vracet k normálnímu fungování, omezení se budou rozvolňovat.

**Radek Škeřík, muzikant
a pedagog ZUŠ Střezina**

Uplynulý rok mě naučil vážit si běžných věcí, jako jsou třeba uspořádání koncertu, návštěva divadla nebo setkání s přáteli.

Vyhýbaly se mi nemoci, bylo i více času pro rodinu, začal jsem pravidelně trochu sportovat, takže se mi ten rok vlastně docela líbil. Třešničkou byla spousta nádherných koncertů v prosinci, o jejichž konání jsme se na podzim dost strachovali.

Lada Trojanová, podnikatelka

Na začátku roku už tradičně sestavuji rodinnou fotoknihu ze vzpomínek na všechny události a akce, které jsme v uplynulém roce prožili. Zdá

se, že po velmi „tenkém“ roce 2020 bude mít fotokniha 2021 přeci jen o pár stránek víc. A ačkoliv jsme toho bohužel ani loni mnoho nenacestovali a nenalyzovali, hodně stránek zaplní fotky miminka, které jsme v únoru do rodiny přivítali. Na úplném závěru roku mě dost zamrzelo, že z devíti naplánovaných vánočních koncertů Smíšeného pěveckého sboru Smetana, jehož jsem členkou, jsme nakonec kvůli aktuálním epidemiologickým opatřením mohli zrealizovat jen dva. Snad si to vynahradíme letos, kdy hradecký sbor Smetana oslaví 100 let od svého založení. ■

Nepodléhat zlu a stát za pravdou je pracné

✎ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: MICHAL FANTA

Je akademickým kaplanem v kostele Nanebevzetí Panny Marie a přednáší na Pedagogické fakultě v Hradci Králové. Profesora Tomáše Petrářka, který byl za své pestré pedagogické a pastorační aktivity nedávno oceněn medailí předsedy Senátu pro rok 2021, mají studenti rádi, protože se jim intenzivně věnuje. Známý je také svými liberálními názory a občanskou angažovaností. „Snažím se jednat podle svého nejlepšího svědomí a vědomí. Vnímám jako svoji povinnost, když se ve společnosti děje něco, co pokládám za nebezpečné, zvednout svůj hlas a veřejně se ozvat,“ řekl v rozhovoru pro Salonky.

Pane profesore, není to tak dávno, kdy jste byl oceněn Stříbrnou medailí předsedy Senátu pro rok 2021 za vědu a víru. Dokáží si představit, že je někdo oceněn za vědu, ale za víru?

To jsem se dozvěděl až ve chvíli, kdy jsem měl jít za panem předsedou Senátu pro medaili, a musím se přiznat, že mně formulace „za vědu a víru“ přišla lehce úsměvná. Připadal jsem si trochu jako Tomáš Akvinský, protože, když se řekne věda a víra, každý si vybaví jeho, neboť se pokusil asi s největším úspěchem o jejich syntézu. Naznačil jsem to předsedovi Senátu a on mně vysvětlil, že to zdůvodnění potřebovali zjednodušit.

Co pro vás toto ocenění znamená? Jak ho vnímáte?

Medaile mně byla udělena za pedagogické a pastorační aktivity s mladými lidmi, vlastní vědecké dílo a roli v tom sehrály i občanské aktivity v Hradci Králové. Nejdříve jsem si pomyslel, že toto ocenění přichází nějak brzy, obvykle se dává v jiné životní fázi. Pak jsem se ale podíval na předchozí nositele a viděl jsem, že ho dostali přátelé a lidé, kterých si moc vážím, jako například kněz a politický vězeň Jan Rybář, rovněž politický vězeň Jaroslav Vrbenský či biskup a signatář Charty 77 Václav Malý. Samozřejmě mě ocenění, které dostaly takové osobnosti, potěšilo.

Jste univerzitním profesorem a studenti prý o vás říkají, že je v zemi málo lidí, kteří jsou ochotni se jim věnovat jako vy. Považujete to za ocenění vaší práce?

Ano, myslím, že je to důležitější než ta medaile. Celý život se věnuji mladým lidem, jejich doprovázení a hledání. Je to hlavní náplň mého života.

Co se na univerzitě studentům snažíte předat?

Jednou z věcí je přímé angažmá v rámci Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, kde budujeme pracoviště, které se jmenuje Katedra kulturních a náboženských studií. Zde rozvíjíme vlastní, výzkumné a vědecké aktivity. Usilujeme o hodně osobní přístup ke studentům. Pro nás není univerzita jenom frontální předávání vědění, ale je to vzdělávací a formační proces, který funguje oboustranně. Zároveň v Hradci sloužím jako akademický kaplan. Máme společenství studentů, kteří se scházejí každou středu v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kde se společně účastníme bohoslužby, pak přednáška nebo jiný program a na to navazuje setkání, při němž můžeme některé věci ještě prodiskutovat. Není to jen pro věřící studenty katolické tradice, ale chodí tam také hledající

studenti i z jiných církví a také Hradečáci, které oslovuje atmosféra bohoslužby. Ještě než začaly ty covidové lapálie, chodilo do kostela přes stovku mladých lidí.

Jak jste řekl, jste zároveň katolický duchovní. Kudy vedla a jak dlouhá byla vaše cesta k tomuto poslání?

Začalo to už v mých osmnácti, kdy mě tato cesta zaujala a chtěl jsem se na ni vydat. Pak se to ale z rozmanitých příčin zkomplikovalo, takže jsem byl nakonec vysvěcen až ve svých třiatřiceti letech. Mezitím jsem ale stihl ještě dostudovat filozofickou fakultu včetně postgraduálního studia historie a taky teologii ve Švýcarsku. Byla to delší a komplikovanější cesta ne kvůli nějakému váhání či pochybnostem, ale z převážně zdravotních důvodů.

Vaše cesta k víře byla tedy trochu komplikovaná?

Vnitřně ta cesta nebyla nijak komplikovaná. Někdo jiného je však povolání a něco jiného víra. V tomto ohledu to bylo paradoxně komplikovanější. I když prababička a další někteří členové rodiny byli věřící, rodiče přímo ne. V tom bylo to hledání a nalézání složitější. Vykrytalizovalo se to v těch osmnácti letech a později pak vedlo k duchovenské službě.

Zabýváte se rovněž osudem pátera Josefa Toufara, od jehož smrti na následky mučení ve valdické věznici v únoru roku 2020 uplynulo 70 let. Proč je pro vás tato osobnost důležitá a proč je potřeba její osud připomínat současníkům?

Těch důvodů je hodně. Pro mě je asi nejsilnějším motivem naplnění toho, čemu jako křesťan říkáme Velikonoční tajemství. Režim si Toufara jako naprosto nevinného člověka vyhlídl, použil pro mocenskou manipulaci a demonstraci síly. Umírá proto, že odmítá lhát a obvinít své církevní nadřízené z toho, že to zinscenovali. Za to se mu režim pomstí tou nejkrutější cestou, že ho zbaví života, zároveň mu sebere zbytek kněžského působení, pošpiní jeho jméno a dodatečně ho ještě odsoudí k zapomenutí. Na první pohled naprostá katastrofa a zmar. Z pohledu víry jeho ryzost, autenticita a pevnost, které projevil, přináší své plody v tom, že dnes jeho příběh znají miliony lidí nejen u nás, ale i v zahraničí a stále oslovuje mnoho lidí věřících i nevěřících. Ten příběh je fascinující. Jeho tělo, kterého se režim zbavil, se podařilo najít a vrátit do Čihoště, kde působil. Toufar stále inspiruje a spojuje lidi tak, jako za svého života, ale v mnohem větším rozsahu, než kdy mohl během svého pozemského života. Zrno pohřbené do země přináší stonásob-

nou úrodu. Život a Vzkříšení porazily smrt a zlo. Toufar byl také farářem všech, dával lidem dohromady a těch motivů, proč je pro dnešek fascinující a inspirující postavou, je hodně.

Je tedy důležité, aby člověk věřil určitým principům, nepodléhal zlu a stál za pravdou?

A zároveň se nebál ji hledat, otevírat se novému. Zvláště dnes je to důležité, protože panuje hodně zmatení a algoritmy sociálních sítí nás vedou k tomu, abychom se spíše sebestoprvzovali. Podstatou křesťanství je, že si člověk snaží budovat jasně definovanou identitu. Zároveň z toho musí umět věřící vyjít, aby si neutočil klec, kde mu sice bude dobře, ale bude v ní zavřený a neuvidí nic, co se děje venku. Nepodléhat zlu a stát za pravdou je samozřejmě pracné. Mnoha lidem se do toho nechce a je pro ně jednodušší zůstat v jakýchsi mentálních bariérách, které si člověk vytvořil v minulosti.

V čem spočívá církevní a občanská angažovanost Tomáše Petráčka?

Snažím se jednat podle svého nejlepšího svědomí a vědomí. Vystudoval jsem hospodářské a sociální dějiny, jsem neustále mezi lidmi tam venku, takže si myslím, že bych měl mít nějaký vhled do toho, co se děje ve společnosti. Vnímám jako svoji povinnost, když se ve společnosti děje něco, co pokládám za nebezpečné, zvednout svůj hlas a veřejně se ozvat. Už kvůli svým studentům, kvůli jejich budoucnosti. Od jara roku 2017 se začaly organizovat různé demonstrace a mně přišlo naprosto samozřejmé, když mě jejich organizátoři pozvali, abych na nich vystoupil, to udělat. Jsem rád, že se tady v Hradci vytvořilo úžasné společenství angažovaných lidí, kteří se snaží upozorňovat nejen na střety zájmů a mocenskou zvlášť, ale na začátku covidové krize zorganizovali ve městě šití roušek a jejich rozvoz do nemocnic a domovů sociálních služeb, dělají spoustu nenápadné práce.

Vrátil bych se na okamžik k momentu ze začátku března minulého roku, kdy jste byl kardinálem Dominikem Dukou uvolněn z funkce sídelního kanovníka Kolegiální kapituly Všech svatých na Pražském hradě. Proč a co tomu předcházelo?

Byl to důsledek toho, že pan kardinál Duka a lidé okolo něj, kam patří i profesor Petr Piňha a další, se od roku 2015 v době migrační krize radikalizovali a začali hájit národovecké, konzervativní a identitární pozice, které mají svým nacionalistickým podtextem blízko k takovým uskupením,

jako jsou SPD nebo Trikolóra. Na svátek svatého Václava v roce 2018 měl Petr Piňha kázání, v němž mluvil o tom, že budou vládnout homosexuálové a heterosexuálové budou zavírání do koncentračních táborů vyhlazovacího typu, budou jim odebírány děti a podobně. To je pro mě něco, co církev dělat nemá, nebezpečná manipulace s lidmi. Ještě horší bylo, že pan kardinál toto kázání podpořil. Jediný katolík ve veřejném prostoru, který se proti tomu ozval, byl Tomáš Halík. Přišlo mně, že je třeba tuto věc kriticky okomentovat, tak jsem se k tomu vyjádřil. Přestože Petr Piňha, když do kapituly nastoupil, nás výslovně žádal, abychom mu poskytovali zpětnou vazbu, bohužel ve finále zpětnou vazbu nechtěl a vzal to jako osobní útok na svou osobu. Po sérii šikan ze strany pana kardinála, jako jsou církevní napomenutí, veřejné, ale nijak doložené nebo vyargumentované obvinění, že jsem manipuloval textem svého kolegy v jednom eseji, to dospělo k ukončení mého členství v kapitule.

Pokud vím, jste znám spíše liberálnějšími názory. Není to v poněkud konzervativní katolické církvi, která odmítá homosexuality či oddávání stejnopohlavních párů, překážka?

Křesťanství a církev nejsou ze své podstaty nijak konzervativní, jsou založeny na víře, že máme vycházet na cestu, být otevření budoucnosti, přetvářet svět. Momentální naladěná část církve je konzervativní a je v mnoha věcech přehnaně ustrašená. Papež František je ve spoustě věcí naopak

velmi radikální, například v environmentálních a sociálních otázkách, kde klade důraz na odstranění obrovských sociálních nerovností. Něco jiného je vývoj světové církve, který směřuje k obnově dynamické podoby víry. Něco jiného je bohužel prostředí postkomunistických církví v Česku, Polsku, na Slovensku nebo v Maďarsku podporující identitární prožívání křesťanství, které se stále proti někomu negativně vymezuje. Liberalismus v tomto ohledu pak překážkou být může. Zároveň jsou tady tisíce věřících, kteří následují Františkovo křesťanství, a ti potřebují mít v tomto ohledu nějaké mluvčí uvnitř české církve.

Často skloňovaný fenomén posledních let je migrace. Je možné, aby v křesťanském prostředí žili v souladu lidé z jiných kulturních a náboženských prostředí? Co je podmínkou multikulturní rovnováhy?

To je něco, čím se zabýváme na pedagogické fakultě. Snažíme se to promýšlet, diskutovat o tom a hledat nějaké věci, které ty lidi spojují. To, že budou lidé různého etnického, kulturního nebo náboženského původu a identity žít vedle sebe, se dávnou děje a jsme toho konečnou svědky i v Hradci Králové. Otázka zní: Jak spolu budeme žít? Naprosto základním předpokladem je respektovat lidství toho druhého. Jakmile se přistoupí na kmenové představy, že plné lidství má pouze moje skupina, je to cesta k násilí. Může pomoci silný občanský princip, vědomí, že jsme součástí jedné společnosti, mít respekt k ústavě, zákonům,

spravedlivému a férovému zacházení, dobrý přístup ke vzdělání, možnostem sociálního vstupu a nevytváření městských ghett. Potom to může docela dobře fungovat, i když to samozřejmě bude vždycky nějak narážet. Zároveň ale máme historickou zkušenost, že v českých zemích vedle sebe v minulosti žili Češi, Němci, Židé a další etnické i náboženské skupiny, které společně prosperovaly velmi dobře. I pro kulturu a život obecně je ta péstnost cenná, důležitá, prospěšná a obohacující.

Loni vyšla kniha nazvaná Naděje v dějinách, což jsou rozhovory, které s vámi vedl autor Martin Bedřich. V čem byla pro vás tato zpodobení důležitá?

Domluvili jsme se s Martinem Bedřichem, že nepůjde primárně o životopisné vyprávění. Životopis je v ní zachycen řečnicko z jedné čtvrtiny, zbytek se týká jiných témat. Byla to příležitost populárně vysvětlit některé své pozice a názory. Nedávno vyšel třetí dotisk, ohlasy jsou pozitivní, tak to snad nebylo zbytečné. Před časem jsme se bavili s jiným kamarádem, který by chtěl se mnou udělat další knihu rozhovorů. Třeba vznikne pokračování.

Prý máte rád sport. Která odvětví jsou vám blízká?

To je pravda. Každé pondělí chodím se studenty hrát fotbal, před pár lety jsem hrál ještě hokej. Nevím, jestli je sport chování po lese a po horách, ale je to jedna z mých nejoblíbenějších činností. Jezdím na kole nebo plavu. Aktivní sport je podle mě důležitý a navíc mě baví.

Co vás na dnešní době znepokojuje? Kam společnost směřuje? Není spíše rozdělená než sjednocená? Jste v tomto ohledu optimista, skeptik, nebo pesimista?

Obecně jsem spíše optimista, ale řekl bych, že jsme na takové křižovatce, kde se věci střetávají a lámou. Otázkou je, zda se naučíme využívat bezprecedentní míru svobody a autonomie, kterou dnes máme a nikdy předtím jsme ji v takové míře neměli. Všichni mají stejný volební hlas a mohou zasahovat do politických procesů. Otázkou je, zda se s tím vším naučíme pracovat, bránit se nejrozmanitějším dezinformacím a jestli pochopíme, že součástí svobody je i zodpovědnost. Dějiny jsou ale otevřený proces. Může se stát, že extremisté a populisté získají navrch a vrátí zpět nějaké autoritativní formy vlády, které tu míru svobody a autonomie potlačí. Doufám ale, že se to nestane. Jsem přesvědčen, že jsme dnes schopni vytvořit inkluzivní a solidární společnost, v níž se mohou lidé svobodně rozvíjet. V takové společnosti se pak všem lépe žije. ■

Hradec se skládá na opravy největší sportovní haly v Česku

Největší víceúčelová sportovní hala v České republice se nachází už 30 let v Orlické Kotlině v Hradci Králové a ročně se v ní protočí zhruba 30 tisíc sportovců. Přesto se dá o hale snadno napsat, že dobrou reklamu Hradci nedělá, už roky je totiž ve špatném stavu. Ačkoliv se v posledních letech investice do oprav konečně rozjely, sportovci se právem obávají, že by brzy mohlo dojít i k jejímu uzavření. Na záchranu haly proto vyhlásili veřejnou sbírku.

••• TOMÁŠ KULHÁNEK

Sbírky na pro veřejnost důležité kulturní či sportovní objekty nejsou v Česku úplnou výjimkou. A nejde jen o notoricky známou sbírku na obnovu Národního divadla z 19. století. Například hradecký fotbalový klub v roce 2019 přišel s vlastní sbírkou na rekonstrukci fotbalového stadionu. O ní se ve městě sice mnoho let hovořilo, politici ale dlouho nedokázali žádný projekt dotáhnout do konce. Fanoušci chtěli zastupitelům pomoci sbírkou ukázat, že veřejnosti na stadionu opravdu záleží. Do sbírky s názvem Votroci sobě se nakonec zapojilo asi 18 tisíc lidí. Byť vybrané peníze samozřejmě na stavbu nového stadionu ani zdaleka nestačily, významná podpora veřejnosti zřejmě opravdu přispěla k tomu, že se nový stadion v Hradci konečně buduje.

Podobně šťastný konec příběhu si přejí i sportovci a další příznivci haly TJ Slavia Hradec Králové. Ti se nyní podobným stylem snaží získat finance na záchranu největší sportovní haly v Česku o rozloze 2700 metrů čtverečných. Vedení tělovýchovné jednoty v listopadu spustilo veřejnou sbírku s názvem Zachraňme sportovní halu Slavia HK!

Podle předsedy tělovýchovné jednoty Jakuba Lejska nejde o úplně novou myšlenku. Poprvé o ní sportovci uvažovali už v roce 2018, kdy hale hrozilo uzavření kvůli nevyhovující palubovce. Tu se nakonec s příspěvím několikamilionových dotací z hradeckého magistrátu a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy podařilo vyměnit. Problémy haly tím ale neskončily. V havarijním stavu je zejména střecha sportovní haly,

o moc lépe na tom nejsou ale ani vodovodní potrubí nebo elektrické rozvody. Zastaralé je pak i zázemí pro sportovce a diváky.

K myšlence na veřejnou sbírku se proto vedení TJ Slavia vrátilo v roce 2020. Spuštění sbírky pak dvakrát odložila epidemie koronaviru, na třetí pokus už ale sbírka začala. „Nyní nastal z našeho pohledu ten správný čas. Hlavním cílem je vylepšit stávající podmínky sportovní haly Slavia pomocí oprav a dalších rekonstrukcí a přiblížit sportoviště parametrům 21. století. Nic na tom nemění, že si nadále velmi vážíme finanční podpory města Hradec Králové a Královéhradeckého kraje,“ vysvětlil předseda TJ Slavia Jakub Lejsek.

Tělovýchovná jednotka, která je vlastníkem haly, se netají tím, že potřebné investice do největší sportovní haly v republice jsou naprosto mimo její finanční možnosti. Loni v létě proto uzavřela dohodu s hradeckou radnicí, podle které se hala v budoucnu stane majetkem města. Kvůli dříve obdržným státním dotacím dojde k formálnímu převodu až v roce 2030. Město se ale zavázalo už v roce 2023 zaplatit klíčovou rekonstrukci střechy, kterou občas zatéká. Bez ní by pravděpodobně nemohla hala nadále fungovat.

„Je to určitě velmi významná hala pro celé město, protože ji využívají tisíce různých sportovců. Dohodu s TJ Slavia proto vítám. Nemůžeme nechat halu spadnout. Myslím, že nechat spadnout takovou halu by si nedovolilo žádné město,“ řekl Salonkám náměstek primátora pro oblast majetku města Pavel Marek (ANO). V budoucnu podle něj bude potřeba do haly investovat až sto milionů. Jenže do převzetí haly městem v roce 2030 se musí podílet na investicích do haly i sportovci. A protože veškeré zisky z pronájmů haly jdou aktuálně do běžné údržby a energií, žádá TJ Slavia o pomoc veřejnost.

Za první měsíc sbírky se podařilo na záchranu haly vybrat více než 200 tisíc korun. Podle Lejska by ale jednotka v ideálním případě potřebovala vybrat aspoň milion. Jestli se to podaří, se uvidí až v dalších měsících. Veřejnou sbírku podporuje i současné vedení města. „Vítám, že se tím majitel objektu snaží aspoň trochu přispět k řešení situace, a třeba z té sbírky i něco malého opravit. Vnímám to jako sounáležitost těch sportovců

a občanů, kteří se tam pohybují,“ vysvětlil náměstek primátora Pavel Marek.

Právě lidé, jejichž sportovní zážitky jsou s halou spojené, tvoří podle transparentního účtu veřejné sbírky většinu dárců. Často tak u jejich příspěvků najdete vzkazy podpory. „Chodím tam odmala, ať se to povede,“ stojí v jednom takovém. „Jako malí jsme tam chodili s FC Slavia trénovat přes zimu. Spousta vzpomínek. Ať se rekonstrukce podaří,“ píše další z dárců. Nejsou to ale jen bývalí či současní hradečtí sportovci, kdo projevuje o osud haly zájem. Mezi dárci naleznete i konkurenční sportovní oddíly, Královéhradeckou unii sportu, Nadační fond Jiřího a Michele Stašových nebo třeba bývalého hradeckého primátora Zdeňka Finka (HDK).

Předseda TJ Slavia Jakub Lejsek připomíná, že bez haly v Orlické Kotlině by měl Hradec velký problém. „Těch sportovců se tady totiž vystřídá opravdu hodně. A i přesto se stále řeší, že ve městě je nedostatek sportovních hal. Teď se sice dostavuje hala na Pouchově, potřeba by byly ještě ale aspoň další tři takové,“ uvedl Lejsek. Případné uzavření haly Slavia by situaci ve městě ještě víc zhoršilo. „Pokud by začaly praskat staré vodovodní řády nebo nefungovala elektrika, tak by to uzavření opravdu hrozilo. Nedávno reálně hrozilo už kvůli palubovce, takže se s tím nepotýkáme poprvé. Já ale věřím tomu, že se nám něco podaří vybrat a tak daleko to nedojde,“ uzavřel předseda TJ Slavia. ■

ZACHRAŇME
SPORTOVNÍ HALU
SLAVIA HK!

NASIM
TJ SLAVIA
HRADEC KRÁLOVÉ

TJ SLAVIA
HRADEC KRÁLOVÉ

ZACHRAŇME
SPORTOVNÍ HALU
SLAVIA HK!

Pomozte nám, aby naše děti mohly sportovat
v lepším prostředí.

Transparentní účet TJ Slavia:
5776014349/0800

www.slaviahk.cz

Podpořte nás a pomozte

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

naše věci

Rádi bychom vybrali aspoň milion korun

☞ TOMÁŠ KULHÁNEK

Největší sportovní hala v Česku se začala stavět už v roce 1972, její dokončení ovšem trvalo dlouhých 19 let. Nejen o její historii, ale zejména o současném stavu a plánech do budoucna hovoří předseda TJ Slavia HK a iniciátor veřejné sbírky na záchranu haly Jakub Lejsek. Ten mimo jiného přiznává, že tělovýchovná jednota nemá peníze na to, aby se o halu dokázala starat. Proto se už brzy stane jejím majitelem město Hradec Králové.

Jak dlouho už hala Slavia v Hradci Králové stojí?

Stavět se začala v roce 1972 a zajímavostí je, že původně byla budovaná pro lukostřelbu. Střelci tehdy stříleli v vzdálenost 90 metrů. Jenže lukostřelba v Hradci brzy skončila a hala zůstala spousta let nedodělaná. Měla sice střechu, ale úplně jí chyběly boky. Až v roce 1991 se hala dostavěla a konečně se zkolaudovala. Od té doby se výrazněji neopravovala. První větší investice začaly až v roce 2018.

Kolik sportovců ji v současné době využívá?

Dohromady se tady každý týden vymění zhruba tisíc lidí. Ročně se tu otočí asi 30 tisíc sportovců. Stále je to největší sportovní hala v republice. Jen samotná TJ Slavia má asi 1200 členů. Největší oddíly, které mají členy od mládeže až po dospělé, jsou volejbalisté, pozemní hokejisté a moderní

gymnastky. Z nějakých 20 procent tu sportuje i veřejnost, do které počítáme i školy. Chodí sem všechny typy škol od mateřských až vysoké a samozřejmě i externí fotbalové nebo volejbalové skupiny. Jednou za čas tu bývají také různé kulturní akce.

Proč jste se rozhodli vyhlásit na záchranu haly veřejnou sbírku?

O tom nápadu jsme uvažovali už od roku 2018, kdy jsme začali připravovat ty opravdu velké rekonstrukce haly, jako byla výměna palubovky nebo nové šatny. Na to se nám nakonec podařilo získat dotace od města, kraje nebo Ministerstva školství. Sbírkou ale pořád vidíme jako důležitou a teď podle nás nastal ten správný čas pro její spuštění. Určitě není naším cílem naštvat město nebo kraj. Ti nás pravidelně financují v rámci nějakých dotací a jsme moc rádi, že od města máme i příslib na tolik potřebnou rekonstrukci střechy. Nezbyvají nám ale peníze na další menší věci a přípravné práce. Hala si sice něco vydělá z nájmu, to se ale okamžitě proinvestuje v běžné údržbě a energiích.

Na co konkrétně byste tedy peníze ze sbírky chtěli použít?

Už letos bychom rádi pro sportovce zrekonstru-

ovali saunu a vířivku. Kdyby bylo více peněz, chtěli bychom udělat i novou posilovnu a koupit novou světelnou tabuli. Z těch méně viditelných věcí pro sportovce jde pak také třeba o další etapu rekonstrukce vodovodních řádů nebo nové elektrorozvody. Nezní to možná tak zajímavě, ale jde o důležitou věc proto, abychom tu halu nemuseli zavřít. Do budoucna budeme potřebovat předělat i vzduchotechniku a finance ze sbírky bychom třeba využili na projektovou dokumentaci k této investici.

Kolik peněz byste potřebovali vybrat?

Za první měsíc sbírky máme na transparentním účtu přes 200 tisíc korun. Sbírkou je dlouhodobá, takže jsme zvědaví, jak se bude nadále dařit účet naplňovat. Kdyby se vybralo aspoň půl milionu, bylo by to dobré. Vysněným cílem je ale získat milion korun nebo i více, abychom mohli dofinancovat všechny projekty, o nichž jsem hovořil.

Proč by podle vás měli Hradečáci na záchranu sportovní haly přispět?

Hala je pro Hradečáky rozhodně důležitá kvůli sportovnímu vyžití. Zároveň je tady i spousta víkendových turnajů, při kterých jsou sportovci v Hradci ubytovaní, stravují se tady, navštěvují nákupní centra a podobně. Je to tedy určitě plus i pro hradecké podnikatele. Kdyby tady tahle hala nebyla, Hradec by měl obrovský problém, protože těch sportovců se tady vystřídá opravdu hodně. I dnes se stále řeší, že ve městě je nedostatek sportovních hal. V každém případě jsme rádi za každou storkorunu. Oslovili jsme veřejnost, politiky nebo i hradecké firmy. Těší nás podpora bývalého primátora Zdeňka Finka, větší částku přispěl i třeba nadační fond Stašových. Jsme rádi, že se najdou takoví obyvatelé Hradce. Spousta lidí píše do poznámek, že v té hale dříve sportovali a tímto způsobem se nám snaží pomoci. Samozřejmě jsme cílili i na naše současné sportovce a jejich rodiče.

Hrozí v současné chvíli hale uzavření, pokud by se sbírka nepovedla?

Muselo by se sejít několik negativních věcí. Bez sauny a posilovny to sportovci samozřejmě přežijí. V momentě, kdy ale začnou prskat ty staré vodovodní řády a bude nám tady téct voda nebo nebude fungovat elektrika, tak by to opravdu hrozilo. Já ale věřím tomu, že se něco vybrat podaří a tak daleko to nedojde.

V souvislosti se sbírkou moc nezmiňujete rekonstrukci střechy. Věříte, že město splní dohodu a její rekonstrukci v roce 2023 zaplatí?

Mělo by to tak být. Město se k tomu dokonce zavázalo ve smlouvě, podle které následně hala přejde do jeho majetku. Myslím, že spolupráce s městem celkem funguje, i když občas máme pocit, že některé kroky trvají zbytečně dlouho. My jsme si třeba mysleli, že nová střecha bude už letos. Musíme to ale respektovat.

Převod haly na město je tedy už hotovou věcí?

Hala přejde na město v roce 2030. My bychom ji převedli klidně i dříve, ale v roce 2019 jsme dostali státní dotaci a dalších 10 let kvůli tomu hala nesmí změnit majitele. Proto jsme zatím uzavřeli smlouvu o smlouvě budoucí. Slavii zůstane věčné břemeno a přednostní právo na sportování. Máme to takto pojištěné ve smlouvě s městem, protože v současnosti využívají halu z 80 procent naše oddíly. Kdyby nás pak někdo vyhodil, byl by to pro nás problém.

Lidé se často ptají, jestli bylo rozumné dělat nejdříve palubovku a až poté střechu. Nezpůsobí rekonstrukce střechy problémy té nové palubovce?

Palubovka už byla před třemi lety v nezpůsobivém stavu a hrozilo tam zranění sportovců. V tu chvíli mělo město vytyčené nějaké peníze. My jsme měli sice zároveň připravený i projekt na střechu, ale tolik peněz už prostě nebylo. Přednost dostala palubovka, protože hrozilo, že se udělá nová střecha a hala se stejně bude muset uzavřít do doby, než se podaří opravit nevyhovující palubovku. Bylo to možná z naší strany riskantní, ale nemyslím si, že jsme zvolili špatně. Ta střecha tenkrát ještě nebyla v tak špatném stavu jako dnes. Teď už nám do haly občas zatéká.

Jak bude vypadat plánovaná rekonstrukce střechy?

Podle projektu půjde pryč v podstatě celá střecha. Zůstane tam pouze ocelová konstrukce a vazníky. Opravovat se ale bude po etapách, takže to není tak, že by byla odkrytá celá střecha najednou. Součástí projektu je i zhruba milionová částka na ochranu palubovky. Máme teď opravdu nejmodernější palubovku v širokém okolí a nechceme, aby došlo k jakémukoliv jejímu poničení. Práce by se měly stihnout během léta, takže to neohroží základní fungování haly. Vyčleněno na to máme i s rezervou období od května do září příštího roku. ■

Chtěl bych si se Slavii ještě zahrát extraligu

✎ TOMÁŠ KULHÁNEK,
FOTO: ARCHIV TJ SLAVIA HK

Jedním z nejslavnějších sportovců, kteří se v současnosti pravidelně objevují na palubovce haly hradecké Slavie, je bezesporu volejbalista Aleš Holubec. Někdejší kapitán českého národního týmu se do Hradce, kde před více než 20 lety svou kariéru odstartoval, vrátil před letošní sezonou. Během své bohaté kariéry získal mistrovský titul v nejvyšší české, belgické i francouzské lize, teď má však před sebou dvoumetrový blokář ještě jeden velký sportovní cíl. V 37 letech touží z pozice hráče a trenéra v jedné osobě dotáhnout hradeckou Slavii do extraligy. Nejvyšší volejbalová soutěž se v největší české hale doposud nikdy v historii nehrála.

Pamatujete si, kdy jste poprvé v hale Slavie hrál volejbal? Jaké máte na halu z dětství vzpomínky?

V Hradci se na začátku sezony každoročně koná největší mládežnický turnaj v Česku. Jednoduše proto, že do žádné jiné haly se tolik volejbalistů nevejde. Takže jsem v hale hrál ještě předtím, než jsem začal oblékat dres Slavie. Podařilo se mi tady v mládežnických kategoriích získat několik trofejí, takže vzpomínky jsou vesměs příjemné.

Za hradeckou Slavii jste hrál v mládežnických kategoriích tři roky. Jak jste se do Hradce tehdy dostal?

Přišel jsem do Hradce někdy v 16 letech. Žil jsem dřív ve Vrchlabí, ale poté jsem se přestěhoval do Lhoty pod Libčany. Za Slavii jsem odehrál tři sezony. V mládežnických kategoriích jsme tvořili takové hradecké reprezentační trio s Tomášem Lilkem a Tomášem Matuškou. Všichni jsme si zahráli později extraligu, ale já jediný jsem se pak dostal i do zahraničí.

Co jste říkal na stav haly poté, co jste se před letošní sezonou do Hradce vrátil? Hradzamenal jste sbírku a můžete v krátkosti říct hradecké veřejnosti, proč by podle vás měla na halu přispět?

Mě mile překvapilo, co všechno se v hale za poslední roky změnilo. Myslím tím hlavně novou palubovku a šatny. Zažil jsem v kariéře spoustu hal a to současné zázemí na Slavii je velmi dobré. Pořád je tam samozřejmě spousta problémů, ať už jde o střechu, vstup do haly nebo to, jak ta hala vypadá zvenku. Když vlezu do haly a vidím, že každý kurt je obsazený nějakým sportem, vidím, kolik dětí tam v jeden moment sportuje, tak si říkám, že by byla hrozná škoda, kdyby to někdy mělo přestat fungovat. V dnešní době, kdy už děti nechodí tolik ven a častěji sedí někde

za počítačem, by se sportování dětí určitě mělo podporovat a hala by měla fungovat dál.

V kariéře jste vyhrál ligu v Česku, Belgii i Francii, kterého úspěchu na klubové úrovni si ceníte nejvíce?

Nejvíce si vážím toho, že jsem ve všech klubech hrál. Spousta hráčů má bohatou kariéru tím, že posbírají spoustu trofejí, ale jsou u toho na hřišti jen minimálně. Co se týká úspěchů, nejvíce mám v hlavě asi stříbrnou medaili s belgickým Maa-seikem v evropském poháru CEV. Celkově jsem ale v kariéře nešel úplně po trofejích nebo penězích, ale po tom, abych mohl být na hřišti.

Velkou stopu jste zanechal i v reprezentaci. Zúčastnil jste se jednoho světového a pěti evropských šampionátů a několik let byl i reprezentačním kapitánem. Na jaký moment nejraději vzpomínáte?

V reprezentaci byla situace dlouho opačná než v klubu. Neodehrál jsem toho tolik, kolik bych si představoval. Částečně jsem měl i smůlu, že jsem na většině šampionátů nebyl úplně zdravotně fit. Největší ocenění pro mě určitě bylo to, když jsem v reprezentaci dostal kapitánskou pásku. Kapitánská páska pro mě nebyla odměnou za to, že bych byl nějaký dominantní hráč, ale spíš odměnou za můj přístup. Na tréninku jsem nikdy nic nevynechal a hráči si mě kvůli tomu zvolili.

V jakém stavu jste našel hradecký tým po svém návratu? A jak hodnotíte první část sezony, po které jste na třetím místě prvotní tabulky?

Příznám se, že jsem si předem ani nezjišťoval, jak kvalitní hráči tady budou. Musím říct, že mě ale hráči opravdu mile překvapili. Doplnili jsme tým o nahrávače Kubu Holčíka, který je teď naprosto klíčovým člověkem pro fungování týmu. Znal jsem ho z Odoleny Vody, kde dělal v extralize druhého nahrávače. Popravdě jsem se ani neptal, jestli tady nějaký kvalitní nahrávač je. Chtěl jsem si vzít Kubu s sebou za každou cenu. Pak jsem se samozřejmě ještě hodně modlil, aby se k nám přidal Honza Štokr. Věděl jsem, že jeho příchod otočí celé mužstvo úplně naruby. Je to člověk, který má volejbalové srdce. Když se tady objevil, tak se zvedla úroveň tréninků i celého týmu. Výkony, které jsme jako tým schopni předvádět v první lize, šly s Honzou třeba o 80 procent nahoru. Kluci, kteří tady byli, rozhodně volejbal hrát uměli. Chtělo tomu jen dát nějaký směr a doplnit do týmu nějakou zkušenost z extraligy. To se našťásti skvěle povedlo.

Je pro kabínu vzhledem k vynikajícím výsledkům tématem i postup do extraligy? Je pro vás snem zahrát si ještě v Hradci extraligu?

Někde v hlavě to mám. Počítám s tím, že by to možná mohlo dopadnout, a chtěl bych to. Před sezonou jsme s tím sice nepočítali, ale nebojím se toho. Nechci tady vyhlásovat útok na extraligu, ale kdyby se to stalo, věřím, že bychom to zvládli. Pokud bychom extraligu vybojovali, určitě bychom postup neodmítli. Možná tady už taková šance, kdy máme v týmu superstar Honzu Štokra, nebude. Máme štěstí, že takový hráč tady hraje. Navíc zadarmo, protože má stále rád volejbalový balón a má dobré vztahy s lidmi ze Slavie. ■

OKO SALONK

Hynek Šnajdar

Co říkají čísla

Zatímco loni v lednu jsem pravidelnou rubriku Oko Salonek věnoval rozmanitým předsevzetím, která se s příchodem nového roku obvykle dávají, letošní začátek roku 2022 jsem vzal za jiný konec. Vzhledem k tomu, že covidová pandemie neustupuje tak, jak bychom si všichni přáli, není vyloučené, že se ještě přesune do dalších měsíců. Bohužel se i společnost rozdělila na vaxery a antivaxery. První skupina vsadila na vakcínu a mnozí z ní by si přáli, aby očkovaní byli všichni. To zástupci druhé skupiny na to mají zcela opačný názor. Ať je to, jak chce, dobrému společenskému ovzduší to zrovna nepříspěvá. Ale teď k novému roku.

Moje hradecká kamarádka se už nějaký ten pátek zabývá numerologií. Když jsme se v předvánočním čase roku minulého potkali, utrousil jsem, že těch dvojek je v dalším roce nějak moc. Kamarádka se pousmála, a protože je bytostná optimistka, tak i kdyby v příštím roce padaly příslovečné trakaře, najde v 365 dnech to pozitivní, samozřejmě ne v tom epidemickém slova smyslu, jak jsme už dva roky zvyklí. „Budoucnost bude zřejmě pro mnohé náročná, ale určitě lepší, než jsme v nedávné minulosti zažívali,“ řekla na úvod.

Uplynulé dva roky přinesly mnohdy velké ztráty, a to nejen ekonomické, ale i lidské. Podle numerologických počtů by mohl být rok 2022 obdobím naděje na zlepšení a vykročením do lepších dnů, týdnů a měsíců. Jak uvedla hradecká numeroložka, součet tří dvojek dává číslo šest, které prý představuje jedno z nejharmoničtějších čísel spojené s přijetím odpovědnosti a pomoci druhým, kteří to potřebují. „Jsem přesvědčená, že to bude návrat k normálnímu životu, který ale bude jiný, než byl dříve. Když se lidem podaří postavit se pevně na své nohy, přijde i stabilita,“ sdělila. Jestli tomu někdo věří nebo nevěří, je věc každého. Každopádně to zní dobře, a pokud se to splní, co si můžeme v dnešní době více přát.

Avizovaná stabilita numeroložky by mohla sehrát svou pozitivní roli i v komunálních volbách do zastupitelstev. Po rozmanitých peripetiích, neshodách a často maličernostech při zasedání hradeckého zastupitelstva by v souvislosti s řečí čísel mohla nastat změna, která by prospěla celému městu. Nedělám si sice iluze, ale proč se nedržet úsluví, že naděje umírá poslední. Tak uvidíme. Každopádně váš oblíbený magazín Salonky tu bude i nadále a lednové vydání, které právě držíte v ruce, bude již osmadvacáté. Proto, milí čtenáři, budeme rádi, když mu zachováte přízeň i nadále. Přejeme vám do roku 2022 pevně zdraví, nadhled a nadějně vyhlídky! ■

KANČÍ KRK SE ŠÍPKOVÝM PŘELIVEM A PLNĚNÝMI KROKETAMI

POCHUTNÁTE SI OBČAS RÁDI NA ZVĚŘINĚ? MEZI NEJVÍCE OBLÍBĚNÉ PATŘÍ MASO KANČÍ. O JEHO POPULARITĚ SVĚDČÍ I ZNÁMÉ DILEMA Z LEGENDÁRNÍHO FILMU SLAVNOSTI SNĚŽENEK, KDE SE MYSLIVCI DOHADUJÍ, JESTLI SI KANCE PŘIPRAVÍ SE ZELÍM NEBO ŠÍPKOVOU OMÁČKOU. VÝCHODOČESKÁ TELEVIZE VE SPOLUPRÁCI S HOTELEM STUDÁNKA U RYCHNOVA NAD KNĚŽNOU A JEHO KUCHAR PĚTR MATOUŠEK VÁM V PŘÍNÁŠÍ RECEPT NA TAMNÍ SPECIALITU - PEČENÝ KANČÍ KRK SE ŠÍPKOVÝM PŘELIVEM A BRAMBOROVÝMI KROKETAMI PLNĚNÝMI ROZDUŠENOU SLANINOU.

INGREDIENCIE

NA MASO A PŘELIV SI PŘIPRAVÍME:

800 G KANČÍHO KRKU / ŠPEK / 300 G CIBULE
5 KULÍČEK JALOVCE / SNÍTKU ROZMARÝNU / 1 LŽÍCI MÁSLA
3 LŽÍČE ŠÍPKOVÉHO DŽEMU / SŮL A PEPŘ

NA KROKETY A NÁPLŇ SI PŘIPRAVÍME:

300 G ANGLICKÉ SLANINY / 300 G CIBULE
1 LITR NEOCHUZENÉHO HOVĚZÍHO VÝVARU / OLEJ
600 G BRAMBOR / 300 G HRUBÉ MOUKY / 2 VEJCE

Nejprve začneme tím, že si připravíme maso. Očistíme ho a odblaníme. Většina blan a šlach poté při pečení ale stejně zcela změkne, protože maso budeme péct pomalu a dlouho. Maso rozpůlíme, uděláme si do něj díry a našpikujeme ho. Vždy je důležité, aby špek byl prochlady a dobře držel svůj tvar. To způsobí, že se nám s ním bude dobře pracovat.

Maso pak okořeníme, použijeme drcený pepř a pořádně osolíme, protože maso už uvnitř nesolíme, tak aby ho sůl dokázala prostoupit. Přidáme rozdrčený jalovec. Potom si nakrájíme cibuli, stačí na nudličky, a rozmístíme ji po pekáč a položíme tam i maso. Na maso ještě dáme rozmarýn, podlijeme ho vývarem nebo vodou tak, aby nebylo na suchu, a dáme péct. Pečeme pomalu na 140 stupňů až do změknutí, což může trvat dvě až čtyři hodiny.

Poté si připravíme náplň do kroket. Nakrájíme si anglickou slaninu na půlcentimetrové, centimetrové kostičky. A stejně i cibuli. Vůbec se s tím netrapte, protože se to celé rozduší a nic z toho nezbude. Slaninu a cibuli dáme do hrnce, zakápneme trochou oleje, nemusíme moc, protože slanina si pustí vlastní šťávu. Restujeme do zlatova, pak podlijeme vývarem a necháme vyredukovat. Takhle postup budeme dvakrát opakovat.

Výrobu kroket začneme tím, že si nejmenno nastrouháme brambory, přidáme vejce a mouku, uděláme těsto. Válečkem ho pak uválíme asi na půl centimetru silný plát a z něj vykrájíme kolečka na jednotlivé krokety. Poté začneme plnit krokety vychladlou náplní. Ideální je k tomu použít dvě kávové lžičky a udělat si malý noček. Není potřeba dávat náplně zbytečně moc, aby se to pak dobře balilo do kuliček. Krokety následně obalíme v klasickém trojbalu.

Na závěr si ještě doděláme šípkový přeliv ze šťávy, která nám zbyla po pečení kance. Šťávu z masa si přecedíme do rendlíku a přidáme šípkový džem, který nám omáčku trošku zahustí a dodá jí chuť. Pak přidáme ještě máslo a zamícháme ho do omáčky. Pozor, je důležité, když už v hrnci máme máslo, aby se omáčka už dál nevařila. ■

V východočeská
televize

hotel****
Studánka

PF 2022

Díky! A sledujte nás dál...

D. Korbula J. Bož Kuba
 J. Vojta Smerdora Petr
 Petr Větráček
 Michal Kriegler

tn_média

Salonky Trutnovinky Vrchlábinky

TV pořad
Vaření s V1 můžete najít
na www.vzpravy.cz
/porady/varime

Dětská rehabilitace je pro mě výzva

MUDr. Peter Olšák působí ve Státních léčebných lázních Janské Lázně v dětské léčebně Vesna jako rehabilitační lékař a již přes rok v krkonošském zařízení aplikuje léčbu na nervová ochrnutí pomocí kombinace akupunktury a elektroléčby. Tuto metodu sám vyvinul a ve spolupráci s Univerzitou Palackého v Olomouci ji nadále rozvíjí a snaží se o její zkvalitnění.

S léčebnou metodou, při níž, ve zkratce řečeno, aplikujete do těla jehly a vpuštěte do něj proud, jste přišel před více než pěti lety. Jak vás to napadlo?

Akupunkturu i elektroakupunkturu jsem nejdříve využíval při léčbě bolesti pacientů na rehabilitačním oddělení. Vzhledem k tomu, že jsme často léčili také těžce ochrnuté pacienty, bylo naší snahou jim navrátit pohyb. To se nám částečně dařilo i běžnými rehabilitačními postupy, ale stále zůstávalo dost pacientů, u kterých se pohyb obnovoval jen velmi pomalu nebo prakticky vůbec. Právě u těchto nemocných mě napadlo zkoušet využít tradičních znalostí akupunktury a propojit je se současnými znalostmi fyzikální léčby, kterou využíváme v rámci rehabilitační medicíny.

Jaké výsledky a ohlasy pacientů na léčbu jste za tu dobu zaznamenal?

Při prvních výsledcích jsem byl na jednu stranu nadšený tím, jak velký efekt léčby jsem pozoroval. Na druhou stranu jsem byl opatrný v interpretacích účinku, protože každému lékaři hrozí, že při dobrém efektu může podlehnout určitému sebeklamu. Tedy že účinek nemusí být tak dobrý, jak se na první pohled zdá. Proto jsem čekal, jak budou vypadat výsledky u většího počtu lidí. Dnes už máme úspěšně léčených stovek pacientů a výsledky objektivizované řadou testů. Pacienti samotní mají také tendenci přeceňovat (nebo i podceňovat)

léčebný výsledek. Je potřeba si zachovat střízlivý rozum a objektivitu. Jednu dobu jsme pacienty také striktně testovali pomocí protokolů v kineziologické laboratoři. To nás může posouvat dál.

Určitě se občas setkáte i s lidmi, kteří akupunkturu hází do jednoho pytle s veškerou a někdy poněkud podivnou alternativní medicínou. Jak se jim to snažíte vysvětlit, že to tak není?

Ano, občas se takoví lidé z řad laiků, ale bohužel někdy i odborníků najdou. Akupunktura je v našem státě oficiální lékařská metoda – je to dáno legislativou. Činnost lékařů akupunkturistů zastřešuje Česká lékařská akupunkturistická společnost Jana Evangelisty Purkyně, která byla založena před více než padesáti lety. Členové naší společnosti jsou také akademičtí pracovníci a primáři různých pracovišť. Pořádají se pravidelné odborné semináře a kurzy pro lékaře. Provádí se i výzkumná činnost, je to podobné jako v jiných lékařských společnostech. Osobně si myslím, že ani není potřeba mnoho vysvětlovat, stačí pouze informovat o faktech. I vědecká rada České lékařské komory potvrdila účinnost akupunktury u některých diagnóz na základě vědeckých studií. Světová zdravotnická organizace (WHO) má na svých stránkách uveden seznam diagnóz, u kterých je na základě klinických studií

doporučená aplikace akupunktury. To si může každý zájemce o seriózní informace dohledat.

Jak vám zatím „šlape“ léčba malých pacientů ve Vesně? Jaký je o tuto nadstandardní péči zájem?

Léčba dětí pomocí elektroakupunktury má svá specifika. Zajímavým poznatkem je, že malí pacienti tuto léčbu vesměs dobře zvládají. Zvláště u těch nejmenších je aplikace ve většině případů dobře tolerovaná, často lépe než jiné neinvazivní postupy. To je výrazný posun pro naše nejmenší pacienty, u kterých jsou běžné rehabilitační postupy kvůli věku dost limitované. Jsem také rád, a to zároveň ťukám na dřevu, že podobně jako u dospělých pacientů se ani u dětí nevyskytují při léčbě prakticky žádné nežádoucí účinky. Zrovna v tomto období chystáme zveřejnění videozáznamu pacienta, kterého se nám díky týmové spolupráci podařilo zvednout z vozíku po těžkém ochrnutí páteře. Zájem o léčbu je poměrně velký a občas mě mrzí, že jsme v průběhu roku nemohli vyhovět všem pacientům. Situace se ale začíná zlepšovat, na Vesně máme nové lékaře a to nám otevírá možnosti rozšířit možnosti léčebných zásahů v celém spektru rehabilitační medicíny.

Chystáte třeba nějaké její inovace?

Co se týká samotné metody, v listopadu jsme úspěšně obhájili projekt na Univerzitě Palackého v Olomouci. V tomto projektu technologické agentury ČR se nám podařilo vyvinout a v praxi odzkoušet účinné vylepšení metody novou technikou. Doufám, že se nám podaří v dalších krocích dotáhnout certifikaci nové technologie do praxe, aby mohla být využita nejen experimentálně, ale také jako běžná součást léčby. Pevně věřím, že rozšíříme nabídku nových léčebných postupů také v naší léčebně. Zdaleka nejde pouze o elektroakupunkturu, protože ta je vhodná jenom pro určité spektrum pacientů. Postupně se snažíme budovat týmovou spolupráci mezi lékaři, fyzioterapeuty, ergoterapeuty, logopedy a dalšími lidmi, kteří usilují o zlepšení stavu našich pacientů. Máme také řadu moderních přístrojů, včetně robotiky. Naše úsilí směřuje k tomu, abychom sladili poctivou práci s moderními poznatky a tím umožnili našim pacientům další pokroky v jejich často velmi náročném léčbě.

Co vás jinak přivedlo do tohoto světově proslulého zdravotnického zařízení?

Myslím, že málokde v republice bychom našli rehabilitační zařízení věnující se rehabilitaci dětí, kte-

rě by léčilo tak těžké případy, jako je tomu u nás. Dětská rehabilitace je v mnoha ohledech náročná, ale zároveň i krásná. To je pro mě skutečná výzva.

V šestatřiceti letech jste součástí mladého lékařského týmu Vesny. Co byste o něm řekl?

Jsem rád, že se nám lékařský personál obměňuje a že zde začínáme tvořit relativně mladý doktorský tým. Věkový průměr nových lékařů je něco málo přes třicet let, v průměru tedy každý z nás má více než pět let praxe. Tím, že každý máme jiné zkušenosti a pracovali jsme na různých pracovištích, si můžeme vzájemně předávat znalosti. Náš primář na Vesně působí téměř 30 let a zná ji tak dobře, že mu dlouho nikdo nebude konkurovat.

Jaké přednosti byste vyzdvihl u lékařů v lázních?

To, co nás spojuje, je chuť dělat svoji práci dobře. Snažit se co nejvíc věnovat našim pacientům a ochota učit se novým věcem a postupům. Nové kolegyně jsou také ve své práci hodně svědomité a mají týmového ducha. Myslím, že kdo k nám přijede v novém roce, bude moct něco z nové atmosféry na léčebně ochutnat. To, že za poslední rok nastoupilo hned pět nových lékařů a v dalším roce se pravděpodobně přidá ještě další kolegyně, je v dnešní době unikát. Málokteré lázeňské zařízení se může pochlubit takovým týmem. To je asi největší současnou předností lékařů v lázních.

Mladí lékaři často odcházejí za prací do ciziny. Vy jste o tom neuvažoval?

Vzhledem k tomu, že jsem měl a mám štěstí na příjemné pracovní podmínky, tak ne. V některých ohledech je to v naší zemi možná složitější, ale přijít někam, kde je všechno jako na podnose, by asi pro mě nebylo dobré. Rozumnější je do zahraničí případně vyjet na stáž a ty postupy, které nás můžou obohatit, pak uplatnit v našich podmínkách.

Jaké novinky v léčbě o dětské pacienty na Vesně můžete očekávat v novém roce?

Chystáme postupně implementaci některých nových procedur, které by mohly zkvalitnit naši léčbu. Snažíme se také naslouchat připomínkám klientů a podnikat kroky ke zlepšení jejich pobytu. Pokud vše dobře půjde, tak bychom do budoucna rádi nabídli také ambulantní formu rehabilitace pro pacienty z našeho okolí. Nerad předem ohlašuji, co máme připravené, aby se to nepokazilo. Nejlepší forma, jak poznat změny, které chystáme, je přijet k nám a odzkoušet je přímo v praxi. ■

Na hřišti jde smích stranou

Legendární trenér Ladislav Škorpil ho v létě coby nového kouče uvítal v Hradci Králové otázkou: „Ty chceš odsud jet v rakvi?“ Sedmdesátiletý Miroslav Koubek v rozpravě trenérských bardů o šest let staršímu kolegovi odvětil: „Možná máš pravdu.“ Takhle v loňském roce začalo úspěšné působení rodáka z Prahy u týmu Votroků, kteří byli na podzim příjemným překvapením fotbalové ligy. „Už od začátku jsem věděl, že mužstvo je dobré,“ řekl někdejší brankář Sparty a muž, jenž v roce 2015 dovedl k zisku titulu Plzeň. V létě ale na východě Čech nejspíš skončí.

✪ JIŘÍ TŮMA, FOTO: LUBOŠ LORINC / FCHK.CZ

Co vám jako první blesklo hlavou, když vás loni v létě oslovil fotbalový Hradec? Od roku 2018, kdy jste skončil coby asistent u české reprezentace, jste netrénoval.

Že to je možná bláznovství. Už se mi fakt trénovat nechtělo. Ale tady je ředitel klubu Jirka Sabou, který umí přesvědčovat lidi jako nějaký kazatel. Označil bych to za vymývání mozků, ten snad přesvědčí každého. (smích) Tak mě ukecal Jirka, ale původně jsem nechtěl.

Necelé tři roky jste teď trávil doma. Jak po té době snášíte odloučení od manželky?

My jsme na tento život zvyklí. Tuhle práci dělám osmatřicet let, od roku 1983. Ale nyní to byla příjemná doba, hodně jsme cestovali. Já jsem si plánoval, že už nikdy nebudu trénovat. Byl to fajn život. Turistika, to je naše hobby.

Prvých vás k angažmá v Hradci také trochu dohnal koronavirus, který vám znemožnil život aktivního občocha, tak jste přijal práci. Naplňuje vás to?

Jde to podle plánu. Chtěl jsem změnit život plný restrikcí a omezení. Podzimní vlnou se potvrdil můj předpoklad, který jsem tvrdil v létě, že se všechno zase vrátí. Říkal jsem, že to není ukončený proces a že zase budeme všude chodit s rouškami, různě po lese a budeme se vyhýbat kontaktům. Řekl jsem si, že je lepší se naočkovat a jít dělat než takhle sedět doma. Nikam se ani nemůžeme pořádně podívat. Země mají různá omezení. Se ženou jsme příznivci rakouských nebo italských Alp, tam jezdíme nejvíc, ale teď se ani tam nepodíváme. Žena navíc

už je taková konzervativní, že nechce jezdit někam, kde ji někdo omezuje. Tak jsem si říkal, že je lepší jít dělat a počkat, jak se vše kolem pandemie vyvine.

A vy zatím covidovou situací zvládáte?

Jak jsem řekl, očekával jsem to. Jsou tady další vlny, nové mutace, omikron a podobně. Je to prostě blbý stav světa. Já jsem zatím odolal. Mám už třetí dávku vakcíny, tak snad mě to neskolí. V sedmdesáti letech jsem samozřejmě vystaven určitému riziku, to si uvědomuju. O to víc dbám na prevenci.

V Hradci začínáte druhý půlrok. Jste sám překvapený z toho, jak se týmu v lize daří?

Musím přiznat, že jsme úplně nečekali, že se nám podaří být v pozicích, na kterých se nacházíme. Bylo by asi troufalé prohlašovat něco takového před začátkem podzimu. Řekl bych tedy, že je to

příjemné překvapení z pohledu práce a výsledku mužstva, o kterém jsem už od začátku věděl, že je dobré. Kluci pracují naprosto zodpovědně a profesionálně, svědomitě a na plné pecky celý půlrok. To jsou základní atributy úspěchu.

Fotbalisté přiznávají, že zpočátku sami nevěděli, co od vás mají čekat, ale pak byli příjemně překvapeni, že si dokážete udělat srandu i ze sebe. Jste vtipný?

Jako že bych vyprávěl nějaké vtipy, to ne. Spíš se snažím házet takové glosy, které vycházejí ze životních zkušeností. Člověku díky nim pak do hlavy naskočí nějaký ten bonmot. Spíš tedy házím bonmoty.

A pronesl jste nějaký bonmot, který rozesmál i vás samotného?

Něco konkrétního mě teď nenapadá, ale kluci mají v jednom pravdu, že si dokážu udělat srandu i sám ze sebe, ze svého stáří. A to dělám úmyslně. Já se v tom dokonce vyžívám. Mně to dělá dobře. (smích)

Mistrem bonmotů je legendární trenér Ladislav Škorpil. Jakými slovy vás v Hradci přivítal?

Co on to řekl... Ty chceš odsud jet v rakvi?

A co jste mu na to odpověděl?

No, že možná má pravdu... (úsměv)

Často střídáte usměvavou tvář se zamračenou. Děláte to přirozeně, nebo je v tom také část vaší taktiky při komunikaci s hráči?

To je můj styl, póza, taková ta srdečnost. Já jsem v podstatě veselý člověk. Ale že bych něco dělal cíleně, to ne. Asi pro mě vstupem do kabiny začíná

pracovní kontakt, který se snažím vždycky nějak odlehčit. Ale na hřišti jsem pedant. Tam to v mém podání není moc o smíchu. Tam je to vážná situace.

Když jste v létě poprvé vstoupil do hradecké kabiny, obrátil Jan Mejdr čekat na vaši reakci, protože předtím byl hostem v pořadu Tiki-Taka, kde prohlásil, že by byl rád, kdyby po Zdenku Frtálovi přišel mladý trenér. Co jste mu při uvítání řekl?

Říkám: Mejdži, jsi nasr.nej? On: Proč? A já: Že přišel starej Koubek... (smích)

Je pro vás zadostiučněním, že se vám takhle daří a všem, kteří říkají, že jste stará škola, zavřete pusy?

Já jim vždycky říkám: Běž se podívat na trénink, co dělá stará škola. Přijď se podívat. Přijď se podívat na video, na trénink... Ano, jsem starý člověk, ale to neznámá, že mám pořád stejné metody. Nevím, jestli starý učitel učí ve škole podle starých metod nebo sedmdesátiletý chirurg se nevzdělává a operuje pořád stejně... To přece nejde. Člověk se přece pořád musí držet moderních trendů. Sedmdesátiletý vědec také nemůže používat to, co se naučil v mládí, ale musí používat věci, jak jde vývoj. To je moje odpověď.

Baví vás sledovat moderní trendy, využívat různá data a informace?

Snažím se moderní metody zachytávat. To je součást vývoje, člověk musí vědět, co se s hráčem děje, a moderní technologie to umožňují, tak proč je nevyužít. A vůbec, když si vzpomenu na svoji kariéru v začátcích, tak dneska pracuju úplně jinak. To je ten vývoj, jak jsem říkal. Pousměju se, když si vzpomenu, co jsem dělal s mužstvem před třiceti

lety. Člověk se učil celý život a furt se učí. To není nikdy dokončený proces.

V minulosti hradečtí trenéři často žehrali na to, že v týmu chybí vůdce, který umí pořádně zařvat, takovou povahu nejzkušenější hráči Jakub Rada a Pavel Dvořák nemají. Nechybí vám taková postava v týmu? Nechybí, na lavičce řvu já. (smích)

S týmem žijete pořádně, to je pravda. Býváte po zápase vyřízený?

Přiznám se, že je mi sedmdesát let a kupodivu stav fyzického vnímání vlastního těla je naprosto v pohodě. Ale unavený jsem další den. Při zápase se vybiju, kolikrát je to velký stres, velký nápor a potom to na mě dolehne spíš druhý den. To ale míváme volno, tak si člověk odpočine a další následující den už je zase v pořádku.

Zklidnil jste se postupem věku, nebo ve vás emoce pořád pracují? Kolikrát to vypadá, že máte chuť vletět mezi ty kluky na trávník.

Myslím si, že jsem se moc nezměnil, ale že bych měl nálepku nějakého přílišného bouřliváka, to ne. Já ani takový nejsem. Dokážu vybuchnout, to určitě ano, ale každý člověk se mění. V mládí jsem asi byl bouřlivější, ale to neznamená, že ve stáří jsem úplná pěnička, to teda nejsem.

Říkal jste, že trénujete osmatřicet let. Je v Hradci něco, co jste během své dlouhé kariéry nezažil?

Vždycky jsem měl stadion... (úsměv) To je asi ten hlavní moment. Mně vadí, že nemáme styk s fanoušky. Hrát se liga tady v Hradci, tak by chodilo pět šest tisíc diváků. To by bylo krásné. Věřím, že by přišli. To mi schází a vlastně ani nevím, jací jsou hradečtí fandové. Příznivců, kteří jezdí do Mladé Boleslavi, si strašně moc vážím. Jsou jich tři čtyři stovky. Ale ten kontakt mně jako trenérovi chybí.

Co se vám vybaví při pohledu na vaši bohatou kariéru? S Plzní jste získal titul a vyhrál pohár. Bylo to nejúspěšnější období?

Říkám to opakovaně. Já jsem měl nejlepší pocit z práce, herního progresu i diváckého zájmu a atmosféry v Baníku Ostrava. Hráli jsme o titul, který nám utekl v závěrečných dvou kolech. Přišel jsem na jaře, měli deset bodů a najednou jsme potom hráli o titul. Je to poslední úspěšný ročník Ostravy, kdy hrála o top pozice. Teď se pomaloučku sune zpátky. Za nového majitele Brabce, který klub zachránil, se Baník chce postupnými kroky dostat nahoru a být tím, čím by měl být. Je to český gigant díky diváckému zájmu. To je naprosto nesrovnatelné s ničím. Možná jenom se Spartou a Slavíí. A ve svém specifickém projevu je značka Baník Ostrava ještě o něco originálnější než divácká podpora pražských „S“. Fanoušci mají větší věrnost a také údermost ve fandění. Byl to mimořádný zážitek, když byly vyprodané Bazaly a vy jste byl koučem. To vám běhala husí kůže, chorály, prostě nádhera. To mi tady v Hradci chybí alespoň v náznamech.

Ano, Baník nazývám svým trenérským štěstím, jedničkou, byť jsem vyhrál s Plzní ligu.

V souvislosti s Hradcem Králové jste použil výstižně označení „virtuální klub“. V Malšovicích, kde stál starý stadion, už stačí zbourat jen pár zdí a nic tady není.

Prožil jsem větší angažmá, než je Hradec, a bylo to úžasné, pokud jde o diváckou kulisu – Viktorka Plzeň, Slavia a zmíněný Baník Ostrava... Člověk je zvyklý z jiných stadionů, že lidi jsou jako v úle, jsou všude okolo vás, po zápase to žije, baví se, dají si klobásu, pivo. A teď to člověk neprožívá. V Boleslavi vylezu z útrob a tam stojí jen náš autobus a nikdo. Tohle je jako polévka bez koření, bez chuti. Je to smutné.

A není pro vás motivace ještě rok a půl vydržet a počkat si na novou arénu?

To není jednoduché...

Žijete v Kladně, ale v Hradci přespáváte. Jenže zase jste na cestách k zápasům v Mladé Boleslavi. Vyčerpává vás to?

Každý týden jsme na cestách. Den před domácími zápasy jezdíme na soustředění poblíž Mladé Boleslavi, protože vyrážet v den utkání není profesionální, když je to sto kilometrů. Takže jsme na hotelu a neustále cestujeme. To je zatěžující a bere mně to fyzickou energii, i když ne nějak významně. Člověk to zvládne, ale nic příjemného to není ani pro kluky. My jsme každý týden v hotelu, zatímco když hrajete doma, tak je to jednou za čtrnáct dní.

Smlouvu máte do konce sezony. Přemýšlel jste, co bude dál?

V tuto chvíli je to tak dané. Taková byla dohoda a z mé strany to vnímám, že dohoda by se měla naplnit.

V Hradci se vám daří. Co když přijde nabídka z většího klubu?

Nemůžu říct, jak bych se rozhodl. Už se stávám opravdu takovým tím Metuzalémem, a když se vídím na záznamech v televizi, tak to není moc hezký pohled... Tohle bude stačit.

Co bude na jaře třeba udělat pro to, abyste udrželi herní i výsledkovou euforii?

Musíme pracovat dál. Víme, co funguje, víme, jak jsme se k tomu dopracovali, tak z té cesty nesmíme uhnout. ■

MIROSLAV KOUBEK

- Narozen 1. září 1951 v Praze.
- Profesionální kluby: (fotbalovou kariéru brankáře začal v Unionu Žižkov, v průběhu mládežnických let zamířil do Admiry Praha, jejímž je odchovanec), 1971–73 VTJ Slaný, 1973–78 Poldi SONP Kladno, 1978–82 AC Sparta Praha. Na Letné v roce 1982 ukončil kariéru. V československé lize odchytal 35 utkání, 12× si připsal čisté konto.
- Trenérská kariéra: 1983–88 Poldi SONP Kladno, 1988–89 Sparta ČKD Praha (asistent), 1989–91 VTŽ Chomutov, 1992–95 1. FC Amberg (Něm.), 1995 SK Kladno, 1995–96 FC Union Cheb, 1997–2000 SK Kladno, 2000–01 FC Viktoria Plzeň, 2002–07 SK Kladno, 2008 Tianjin Teda FC (Čína/asistent Jozefa Jarabinského), 2008–09 Zenit Časlav, 2009–10 FC Baník Ostrava, 2011–12 FK Mladá Boleslav, 2013–14 SK Slavia Praha, 2014–15 FC Viktoria Plzeň, 2016–17 Bohemians Praha 1905, 2021–dosud FC Hradec Králové.
- Působení u reprezentace: 2013–14 Česko tým U19, 2016–18 Česko A-tým (asistent Karla Jarolíma).
- Největší úspěchy: 2015 titul mistra ligy a vítězství v Superpoháru s Viktorií Plzeň, 2010 3. místo v I. lize s Ostravou, 2009 postupové 2. místo v II. lize s Časlaví, 2006 vítěz II. ligy s Kladnem.

Vášnivý fanoušek české hudby

Byl vybrán jako nástupce Jiřího Bělohlávka do čela Pražské komorní filharmonie, v níž působil v letech 2005 až 2008. Od roku 2012 je šéfdirigentem Symfonického orchestru Biel Solothurn. Od svého debutu v milánské Scale v roce 2007 hostoval jako dirigent u řady předních evropských těles. Kaspar Zehnder ze Švýcarska se v sezóně 2018/2019 chopil taktovky a stal se novým šéfdirigentem Filharmonie Hradec Králové. „Šéfdirigent má přirozeně větší uměleckou odpovědnost než hostující dirigenti,” řekl v exkluzivním rozhovoru pro magazín Salonky.

••• HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ZDENĚK PUŠ, GUY PERRENOUD

Kdo vás přivedl k hudbě?

Základem bylo moje rodinné prostředí. Maminka byla koncertní zpěvačka, tatínek jako lékař hrával s přáteli hodně doma a komorní hudbu. Všichni moji čtyři starší sourozenci hráli na nějaký nástroj, dohromady to byl skoro rodinný orchestr. Rozhodující impuls jsem pak dostal od svých prvních učitelů: Heidi Indermühle – flétna, Agathe Rytz-Jaggi – klavír, Ewald Körner – dirigování.

Věnujete se jí už od dětství, měl jste v souvislosti s tímto obdobím i jiné zájmy?

Hudbu dělám důsledně a s radostí od svých pěti let. Vždycky jsem měl ale mnoho dalších zájmů. Chtěl jsem být kapitánem, studovat zeměpis, učit se staré jazyky, plánovat plavby, sbírat známky.

Pokračoval jste na Hochschule der Künste Bern, kde bylo vašim druhým oborem dirigování. Čím vás okouzilo a proč jste si ho vybral?

Možná to byla jakási realizace snu stát se kapitánem. Velmi rychle jsem si uvědomil, že mě zajímají skladatelé jako Mendelssohn, Dvořák, Brahms, Stravinskij, Richard Strauss, ale nikdo z nich nenapsal nic pro flétnu. Měl jsem také velkou zálibu v opeře.

Měl jste v tomto směru nějaké vzory?

Kromě mého učitele Ewalda Körnera to pro mě, jako teenagera, byli především Claudio Abbado, Leonard Bernstein a Zubin Mehta.

Co je pro vás při dirigování orchestru to nejdůležitější?

Přehled ve všech směrech – lidský, hudební, strategický.

Jste stálým členem komorních souborů „mit vier“ a Ensemble Paul Klee. Proč je druhý soubor pojmenován po tomto slavném malíři?

Soubor se etabloval jako domácí soubor Bernského centra Paul Klee, kulturního centra a monografického muzea Paula Klee. Již deset let pořádá mezio-

borové programy přímo související s Paulem Klee a výstavami v domě.

Co vás přivedlo do Čech?

Jako student Evropské Mozartovy akademie jsem v roce 1994 několikrát koncertoval v Praze. Okamžitě jsem se v tomto městě cítil jako doma, jako bych tu už dříve žil. Stál jsem tehdy před Rudolfinem a říkal si: „Panebože, kdybych tady jednou mohl dirigovat Dvořáka...” O dvanáct let později jsem dirigoval Stabat mater v Rudolfinu jako šéfdirigent Pražské komorní filharmonie.

Nyní jste šéfdirigentem Filharmonie Hradec Králové. Jak jste se dostal k tomuto tělesu?

Můj první koncert v Hradci Králové byl v roce 2008 v rámci Hudebního fóra. Orchester tehdy nebyl ve všech rejstřících stejně dobrý, ale líbila se mi radost z muzicírování a seriózní přístup. S dramaturgem Markem Hrubecským a manažerkou Marcelou Jakubskou vzniklo pěkné osobní přátelství. Později jsem osobně poznal ředitele Václava Derneru. Oceňuji, že tým této filharmonie je velmi vřelý, a za mnoho let mi přirostl k srdci.

Trvalo nějakou dobu, než jste s hudebníky našli společnou řeč, nebo jste si padli hned do noty?

Myslím, že jiskra tam byla okamžitě. Vždy jsem dobře spolupracoval, už před tím, než jsem se stal šéfdirigentem.

Jaká je spolupráce šéfdirigenta a filharmonie?

Šéfdirigent má přirozeně větší uměleckou odpovědnost než hostující dirigenti. Spolu s dramaturgem dělá velkou část pořadů, zasedá v konkurzech, řeší i nepříjemné osobní problémy. Orchester reprezentuje navenek a měl by jej reprezentovat i umělecky.

O co usilujete při vedení tohoto tělesa?

Pravidelnou spoluprací můžete hodně vybudovat. Je to jako pracovat nepřetržitě ve vztahu, soukromě nebo v práci. Jako šéf mám na starosti budování týmu.

Co máte na repertoáru? Který hudební styl je vám osobně nejbližší?

Myslím, že není náhoda, že jsem podruhé v čele českého orchestru, česká hudba je pro mě zásadně důležitá. Dirigoval jsem pouze

INZERCE

UFFO TRUTNOV
WWW.UFFO.CZ

PREZIDEMENTI

SPITFIRE COMPANY
KOPRODUKCE: UFFO A JATKA 78
ČTVRTEK 13. 1. / UFFO / 19:00 HODIN

**MULTIŽÁNROVÉ PŘEDSTAVENÍ SATIRICKY
A IRONICKY POJEDNÁVÁ O NESMYSLNÉ
TUPOSTI NAŠÍ POLITICKÉ SCÉNY**

Dvořákovy symfonie 4–9, přede hry, symfonické básně, Stabat Mater, Te Deum, všechny instrumentální koncerty a znovu a znovu Rusalku. Pak Janáčka, Suka a Martinů. Jsem vášnivým fanouškem české hudby. Kromě české hudby mám rád veškerou symfonickou hudbu od Haydna až po současnost. Nejpohodlněji se cítím, když jsem jako dirigent jakýmsi režisérem. Jinými slovy, ve velkém oratoriu nebo v opeře.

Připravujete v nejbližších měsících nějaká koncertní vystoupení?

Do Hradce Králové jezdím v průměru každý měsíc na jeden týden. Většinou jsou to velké, ale také velmi vyvážené programy. Nedávno jsem tu dirigoval houslový koncert a tři pozdní přede hry In der Natur, Karneval, Othello od Dvořáka, z nichž poslední máme natočené i na novém CD.

Jaké jsou vaše plány s hradeckou filharmonií?

Společně chceme vybudovat stylově rozmanitý repertoár, vždy s vrcholnými zážitky pro publikum, aby se o krásných plodech naší spolupráce brzy vědělo i mimo náš region.

Které koncerty pro vás představovaly vrcholné události vaší dosavadní kariéry?

Máte na mysli koncertní turné, kde jsem vystupoval s Magdalenou Koženou a Sirem Simonem Rattlem v týmu komorní hudby, od Filharmonie Berlín přes milánské La Scalas až po Wigmore Hall v Londýně? Nebo si také myslíte, že kariéra je správná, když se odehrává v rovnováze mezi hlavou a srdcem? Pak to mohl být jeden z mých posledních koncertů v Hradci Králové nebo s mým švýcarským orchestrem v Bielu, kde se cítím s publikem a orchestrem jako doma.

Prý máte rád nekonvenční programy. Jak se to projevuje?

Obzvlášť se mi líbí, když nemusím pořád dirigovat to samé. Zajímá mě vše, co mohu znovu objevit. Vždy dávat publiku to samé je také výrazem neschopnosti. Chci, aby diváci byli zvědaví.

Spolupracuje s významnými světovými umělci. Kdo z těch českých vám nejvíce přirostl k srdci a proč?

Jako flétnista jsem rád hrál s Janou Bouškovou. To bylo vždy skvělé a inspirativní. Nedávno jsem byl nadšený ze spolupráce s Jiřím Vodičkou, dále s Petrem Nouzovským, Karlem Košárkem, s KATTA a s Duem Ardašev. V této zemi jsou tuny skvělých

hudebníků. Ale pokud bych měl jmenovat jednu osobu, byla by to samozřejmě Magdalena Kožená. A z dirigentů Václav Kubelík.

Hostujete jako dirigent u předních evropských těles. To musí být velmi náročné. Kde pro své aktivity čerpáte energii?

Miluji přírodu, turistiku po horách. Nedávno jsem byl tři týdny s rodinou v Řecku za kulturou i relaxem u moře. Hodně čtu a rád chodím do muzeí a na výstavy.

Plníte si své profesní sny? Co z nich byste rád v budoucnu proměnil v realitu?

Zatím jsem si splnil všechny své sny. Svá výslovná přání a sny si zapisuji do knihy a po pěti deseti letech si uvědomuji, že většina z nich se více než splnila, a to jsem moc rád. Proč se něco nesplnilo, uvídám později. V podstatě se řídím heslem, že není až tak důležité, kde něco děláte, ale spíše jak a s kým.

Už se vám podařilo seznámit s městem Hradec Králové? Co vás v něm zaujalo a jak se vám líbí?

Ano, samozřejmě. Znám různé kulturní organizace, univerzitu, byl jsem na biskupství, znám spoustu restaurací, chodil jsem do muzeí a hodně jsem projel okolí na kole. Dnes je to skoro jako „návrat domů“. Jsem tu rád a z mých muzikantských přátel sem smí jen ti, kteří toto město a jeho krásnou atmosféru dokážou opravdu ocenit. Kdo opravdu ví, jak se tady chovat jako v Salonu republiky. ■

Jirka Štola profesor

alias lepič plakátů

V šedesátých, sedmdesátých i dalších letech minulého století se pohybovala po Hradci Králové další smutná postava a jmenovala se Jiří Štola, ročník 1930. Nejdříve mimořádně nadaný vysokoškolský student a posléze lepič plakátů. Byl to člověk, kterého znal každý Hradečák, pokud nechodil po městě s klapkami na očích. Pracoval jako lepič plakátů, nosil dlouhý černý gumák a v létě i v zimě měl na hlavě ohnutý narvaný barek jako Bolek Polívka ve filmu Dědictví aneb Kurvaohřigutntag. Jezdil po celém Hradci Králové a rozhodně patřil v té době k folklóru města svým mimořádným oblečením, postavou i svým nepřehlédnutelným chováním. Byl to samotář již od samého mládí, zásadně se jen tak s někým ne bavil a pouze si hleděl své práce – vylepování plakátů po městě na místech k tomu určených.

Jirka Štola byl takový hromotluk dvoumetrové postavy a po práci chodil po Hradci Králové s vystrčeným velkým břichem. U plakátů, které v pracovní době po městě vylepil, se vždy zastavil a s rukama za zády je pak začal nahlas číst. Český text plakátů svým takovým zvláštním hlasem přečetl nejdříve francouzsky, anglicky, potom německy a nakonec tam strhnul latinu. V té době byly plakátovací plochy na každém rohu, takže pan Štola strávil tímto čtením třeba celé odpoledne a takto si užíval po svém své pracovní volno. Stávalo se dosti často, že za ním stáli lidé a se zájmem naslouchali jeho zcela určitě přesným překladům. Pokud byl někým za sebou vyrušen, tak se mu to příliš nelíbilo. Vždy to hlasitě komentoval a někdy i opravdu

velice zvýšeným hlasem, takže se posluchači za ním hned uklidnili vzhledem k jeho mohutné postavě a raději dále naslouchali jeho dalším překladům.

Bylo o něm známo, že v mládí oplýval nadprůměrnou inteligencí, znal 27 cizích jazyků, studoval vysokou školu, ale vše nakonec dopadlo úplně jinak. Hodně často jezdil trolejbusem, kde si četl také velice nahlas odborné články z novin a hned je překládal do světových jazyků k údivu a obdivu některých spolucestujících. Říkalo se také, že se jednou byl poradit u svého praktického lékaře, jestli by se mohl oženit. Co mu bylo doporučeno, si lze domyslet, a tak až do konce svého života zůstal sám. Bylo také o něm známo, že byl velice zbožný člověk a navštěvoval katolické kostely, kde se svým způsobem oddával zbožnému modlení. Každou neděli proto chodil na Staré město do katedrály sv. Ducha, kde byl pravidelně viděn dopoledne v 8:45 hodin, jak přichází na nedělní kázání. Pamatují se na něho i lidé z Nového Hradce Králové, kam také jezdil vylepovat plakáty. Stavoval se tam

pravidelně v bufetu u kostela na svačtinu a pokaždé si tam prý dával vlašský nebo rybí salát s rohlíkem.

Tak, jak se v Hradci Králové objevil, tak také v tichosti odešel a už jenom pamětníci si pamatují, jak s velkým kolem brázdil město a lepil plakáty. Pocházel z jedné z vilek ve Fučíkové ulici čp. 656 na Moravském Předměstí, kousek od dnešních studentských kolejí, kde bydlel dlouhá léta u svých rodičů. Právě v tomto domě se stále jenom učil tak náročným způsobem, že se jednoday dne z toho pomátl. Samotná pravda byla ale trochu jiná. Pan profesor, jak mu spousta lidí v Hradci říkalo, byl už trochu jiný jako mladý kluk a jeho daleko mladší sousedé nebo příbuzní se ho tenkrát tak trochu báli, protože byl naprosto nevyzpytatelný a svým způsobem pro okolí možná i nebezpečný.

Podle vyprávění pamětníků z Moravského Předměstí, kteří v této části Hradce bydleli, prý se už jako mladý kluk nechodil mezi své vrstevníky bavit nebo si zahrát fotbal, tyto záliby mu byly vždy naprosto cizí. Stále se jenom učil, ta jeho nemoc se však stále stupňovala, až se mu to stalo nakonec osudným. Pan Štola patřil ve své době k našemu městu a určitě si na něho lidé, kteří si na něho pamatují, rádi vzpomenu. Jeho obrovitá postava v černém gumáku, na hlavě již zmiňovaný tmavý barek, jak tlačí velké kolo nebo na něm jede s nádobou na lepidlo a plakáty, byla vždy na dálku viditelná a každý věděl, že je to Jirka Štola, profesor alias lepič plakátů. Jeho fotografie se nezachovala. ■

Slávek Trávníček

V Čechách jsem doma

Narodila se v Praze a v současné době žije v Hradci Králové. Tři roky se věnovala józe a duchovním rozměrům života v Ašrámu v Dolní Čermné. To ale není všechno. Kristýna Červinková totiž od čtyř do jednadvaceti let žila v Itálii. Poté se v ní probudila velká cestovatelka. Pobývala mimo jiné v Kanadě, Jižní Americe či Indii. „Velký vliv na to má touha po dobrodružství, protože se považuji za velkého dobrodruha. Může v tom být prostřednictvím cizího prostředí, cizích kultur, mentalit lidí i hledání sama sebe a míst, kde mně je dobře,“ řekla v rozhovoru pro Salonky.

☞ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: PATRICK MAREK

Je cestování a pobývání v různých koutech světa dobrý způsob, jak dosáhnout osobního růstu?

Poznávání nových kultur, zvyků či jídel považuji za vzdělávací proces, který rozvíjí osobnost.

Narodila jste se sice v Čechách, ale od čtyř let jste žila v Itálii. Jak se to stalo?

Za tím, že jsme se přestěhovali do Itálie, stojí rodinné důvody.

Ve které oblasti jste žili?

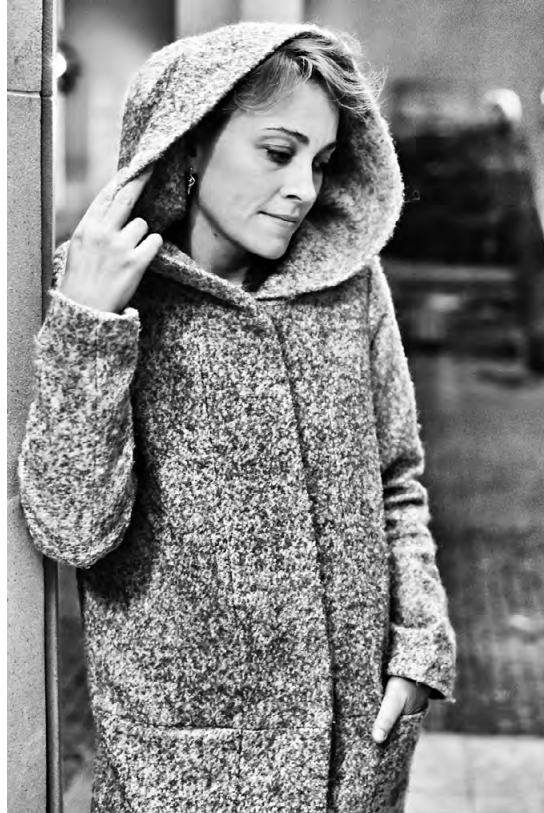
Původně jsme žili dva roky v Bergamu, což je město kousek od Milána. Poté, když jsem začala chodit do školy, jsme se přesunuli do města u moře, asi čtyřicet kilometrů od Janova, kde maminka, bratr a synovec stále žijí.

Kaké byly „italské“ dětství, škola a dospívání?

Dětství jsem měla poměrně těžké, protože ještě ve škole jsem se teprve učila italsky a byla jsem z celé školy jediná, která pocházela z cizí země. Nevzpomínám na tu dobu moc ráda a kvůli tomu, že jsem pocházela odjinud, nebyla jsem dětmi úplně přijata. Vyrůstala jsem navíc v katolickém prostředí města a byla jediná z rozvedené rodiny, což sehrálo také svou roli.

K čemu jste v té době tíhla?

Určitě k malování a kromě toho jsem si psala de-

níky, které mám z větší části schované. V denících jsem hodně řešila rodinné a přátelské vztahy.

V této zemi jste byla do jednadvaceti let. Kam vás život posunul dál? Kam jste se vypravila?

Těšila jsem se, až mně bude osmnáct let, abych se mohla vrátit zpět do České republiky. Po škole jsem žila tři roky v Praze, chtěla jsem totiž strávit více času s tátou. Pak jsem odcestovala do Kanady, a protože jsem chtěla poznat další země, jela jsem do Jižní Ameriky, na chvíli jsem se vrátila zpět do Itálie a potom zpět do České republiky. Poznala jsem i Indii, Srí Lanku, cestovala jsem po Evropě.

Máte cestování a poznávání nových končin v genech? Co vás žene? Je to dobrodružství, poznávání lidí, kulturních odlišností, zvyků a nevědění zákoutí?

V genech to nemám, myslím, že se v tomto směru od rodiny liším. Velký vliv na to má touha po dobrodružství, protože se považuji za velkého dobrodruha. Může v tom být prostřednictvím cizího prostředí, cizích kultur, mentalit lidí i hledání sama sebe a míst, kde mně je dobře. Člověk ale potom přijde na to, že se všude ve světě nakonec řeší hlavně peníze, vztahy a zdraví.

Kde vám bylo nejvíce dobře?

V Kanadě. Žila jsem ve Whistleru, což je lyžařské středisko v provincii Britská Kolumbie. Bylo to nádherné období mého života. V současné době je mně dobře tady v Čechách. Uvědomila jsem si, že jsem Česka, přestože jsem se ještě před nedávnem stále považovala za Italku. V Čechách jsem doma.

Nepřišel v průběhu cestování okamžik, kdy jste si řekla: Tady v této zemi zakotvím a budu tady trvale žít?

Byla to Kanada, ale nevyšlo to. Neprodoužili mně vízum a navíc jsem se rozešla se svojí velkou kanadskou láskou. Proto jsem odjela.

V jednom rozhovoru jste řekla, že se vaše cesty proplétají. Itálie ale musí být pro vás zásadní životní zemí, ne?

Itálie samozřejmě mojí životní zemí je a už to tak zůstane. Přece jenom jsem tam strávila řadu let a nasála tamní mentalitu. Zároveň tam žije moje rodina, takže je to další důvod se tam stále vracet, abychom se viděli.

Nemůžeme pominout váš tříletý pobyt v Ašrámu v Dolní Čermné, kde jste se aktivně věnovala józe. Co vás přivedlo k cestě, která má přispět k harmonii?

Byla jsem v té době hodně nemocná, neměla jsem psychiku a tělo v rovnováze. Proto jsem tam šla hledat harmonii a přirozený lidský stav, které jsem neměla. Myslela jsem, že tam budu tři měsíce, nakonec jsem zůstala tři roky.

Co je hlavním smyslem Ašrámu?

Je to komunitní instituce, kde se pod dohledem nějaké zkušené a zasvěcené vůdčí osobnosti společně medituje, cvičí, usiluje o rovnováhu a vytváření společných hodnot.

Čím vás tato životní etapa obohatila?

Výsledek mého pobytu je ohromný. Po třech letech v Ašrámu jsem se uzdravila z vážné nemoci, což považuji za prioritní. Naučila jsem se určité disciplíně, dotahovat věci do konce, nebýt líná, být vyrovnaná, zajímat se o věci kolem sebe, být bdělá, umět sama sobě naslouchat a rozhodovat se srdcem, kam nasměrovat svůj život. Kromě toho jsem se naučila vařit, starat se o lidi, žít v komunitě, dělit se o věci s ostatními, cvičit jógu, kterou jsem pak vyučovala.

PF 2022

Děkujeme za vaši přízeň
a přejeme vám úspěšný
vstup do nového roku.

Profesionální
měření zraku
a aplikace kontaktních čoček

OPTIKA SOVA

S. K. Neumanna 901/27, 500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698, E-mail: info@optikasova.cz

www.optikasova.cz

Prý jste už ale bývalá jogínka.

Nějaký jógový přístup sice ve mně zůstal, ale mám radikální názor, že jógovým stylem se potom, co jsem prožívala v Ašrámu, nedá žít ve městě. Navštívila jsem v Indii jogíny na severu Himálají, kde se mně to potvrdilo.

Je pravda, že jste Himálaje prošla bosa? Co vás k tomu vedlo?

Ano, je to pravda a na YouTube z toho je stream s názvem Bosky ke kořenům jógy. Hovořím v něm o mém pobytu a navštívených místech v Indii. A proč bosky? V dřívějších dobách nebyly k dispozici boty a jogíni chodili všude bosi. Chtěla jsem si to prožít a zároveň probudit nějakou starou tradici.

Před dvěma lety jste se přesunula do Hradce Králové. Byl to pro vás skok, přemístit se z duchovního prostředí do rušného města?

Byl to určitě velký skok. Proto vznikl můj krátkometrážní film Lavičkáři, aby mě to ve městě bavilo. To byl jeden z hlavních důvodů, ale těch důvodů bylo samozřejmě více. V Hradci Králové jsem si uvědomila, že jsem skutečně Češka, která sem patří a zasadí tady své kořeny, abych mohla růst a něco smysluplného vybudovat.

Mluvila jste o vzniku vašeho filmu Lavičkáři. Mohla byste ho přiblížit?

Můj první film s názvem Lavičkáři, který jsem napsala, režirovala, produkovala i financovala, byl dotočen před více než dvěma měsíci. Jde o krátkometrážní hudební drama a zároveň suchou komedii, kterou jsem připravovala loni v době covidové pandemie. Nyní je na řadě postprodukce, což je práce ještě na čtyři měsíce. Do filmu jsem vložila všechnu svou energii.

Kdo jsou Lavičkáři?

Jsou to všichni lidé, kteří se na filmu podíleli. Projekt totiž vznikl na lavičce.

Nemůžeme pominout vaše výtvarné sklony. Jak jste se dostala k malování?

Už v dětství v Itálii mě učitelky přihlašovaly na rozmanité výtvarné soutěže, v nichž jsem byla úspěšná, a tím ve mně povzbuzovaly můj talent. Malovala jsem od úplně raného dětství. Potom se to ve mně z různých důvodů potlačilo a teprve při mém pobytu v Kanadě se to znovu otevřelo.

Pokračujete v malování i v současné době?

Nemaluji sice denně, ale občas, když mám vhodnou náladu. Nemám v plánu nějaké výstavy, možná až ve stáří. Dnes to není můj cíl.

Co chcete svou malbou sdělit?

Moje malby vznikají tak, že někoho potkám a dostanu nápad související přímo s tím člověkem, který mě něčím inspiroval. Po celé republice mám nějakých třicet maleb, které jsem těm lidem darovala.

Ještě byste se ráda vypravila do světa?

Může se to stát. Pokud se objeví nějaká zajímavá, třeba i pracovní, hlavně filmařská příležitost, jsem otevřená tomu, abych zase někam do světa vyrazila. Cestování se nebráním, ale už jen na chvíli a s tím, že se vrátím zpět domů do Čech.

V čem se nejvíce liší Češi od ostatních národů?

Řekla bych, že jsou někdy zbytečně negativní, dost rádi proudují a stěžují si. Mají samozřejmě i dobré vlastnosti. Po těch letech to už ale moc nereším, protože si lidi, s kterými chci být, vybírám sama.

Jaké jsou životní plány Kristýny Červinkové? Sprádá je, nebo věcem nechává volný průběh?

Když ráno vstávám, snažím se udělat ta nejlepší rozhodnutí, která pak vytvářejí moji realitu. Nejbližším plánem je dokončit už natočený první film. Dalším plánem je mafiánský scénář. Chci natočit film, který bude ještě lepší než ten předchozí. ■

DRŽÍME TI MÍSTO HLEDÁME STAVBYVEDOUČÍ A DĚLNÍKY DO NAŠÍ SKVĚLÉ PARTY

KATEŘINA MENC, +420 722 993 230, INFO@VELKAPARTA.CZ

VELKAPARTA.CZ